

O solie exilată și abandonul misiunii

13 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Vă puteți imagina astăzi o sesiune a Conferinței Generale, cu miile de delegați de pe tot globul, iar la microfon unul dintre bărbații noștri din conducere, sau un profesor eminent, vorbind cu pasiune:

“Fraților, ce spune Duhul lui Dumnezeu că ne-a ținut în această lume peste o sută de ani fără nici un rost? [Sala: “Respingerea soliei neprihăririi lui Hristos.”] Când a fost oferită acestui popor solia neprihăririi lui Hristos? [Sala: “În 1888.”] Ce urma să devină acea solie dacă era acceptată de noi? [Sala: “Marea Strigare.”] Exact, Marea Strigare a îngerului din Apocalips 18. Prin urmare, refuzul nostru de a vedea în acea solie calea lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării face ca astăzi să fim încă în această lume confuză, violentă, decadentă și îngrozită, pe care nu o putem ajuta în nici un fel.”

O asemenea sesiune ar deveni imediat catalizatorul energiilor risipite ale bisericii de peste tot, producând o polarizare finală în Laodicea noastră dezbinată în mii de partide, concepte teologice și practici religioase.

Dar acesta nu este decât un vis, iar poziția oficială asupra soliei 1888 este că biserica nu a respins solia neprihăririi lui Hristos, că solia nu are nici o valoare escatologică și că avem tot adevărul pentru încheierea lucrării. Delegații de astăzi la o asemenea sesiune știu extrem de puține lucruri despre episodul 1888, deși se presupune că timpul și înmulțirea dovezilor ar fi factori determinanți în înțelegerea greșelilor trecutului. Iar dovezile s-au înmulțit exploziv odată cu publicarea de către White Estate a celor cinci volume ale lucrărilor sorei White despre 1888, *The Ellen G. White 1888 Materials*. Cei mai mulți dintre delegați nici nu știu despre existența lor, cu atât mai puțin ce scrie acolo.

Conducătorii bisericii de acum o sută de ani aveau infinit mai puține dovezi din partea Domnului că solia 1888 era vitală pentru încheierea lucrării și că mesagerii chiar erau trimiși de Dumnezeu. La acea dată nu existau decât puține confirmări ale sorei White, iar mijloacele de comunicare erau atât de primitive. Și totuși, acei oameni pe care noi îi condamnăm astăzi erau mult mai informați și mai sinceri decât noi astăzi.

Haideți să tragem un pic perdeaua istoriei și să aruncăm o privire în sala unde se desfășura sesiunea Conferinței Generale din 1893.

Doar cu câteva luni înainte, sora White scrisese un articol în Review and Herald în care spunea: “Timpul încercării este chiar asupra noastră, căci marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihăririi lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (RH 22 noiembrie 1892).

Conferința Generală este în sesiune, iar la amvon este A.T. Jones:

“Acum, fraților, când a început acea solie a neprihăririi lui Hristos cu noi, ca popor? [Unul sau doi în audiență: “Acum trei sau patru ani.”] Câți au fost, trei, sau patru? [Adunarea: “Patru.”] Da, patru. Unde s-a întâmplat? [Adunarea: “La Minneapolis.”] Deci, ce au respins frații la Minneapolis? [Unii din sală: “Marea Strigare.”] Ce este solia neprihăririi? Mărturia ne-a spus ce este: Marea Strigare, Ploaia Târzie. Prin urmare, ce au respins frații la Minneapolis în poziția teribilă pe care au luat-o? Au respins Ploaia Târzie, Marea Strigare a îngerului al treilea” (GCB 1893, pag. 183).

“Frații” care respinseseră începutul Marii Strigări la Minneapolis erau acolo, în sală, dar nu s-au ridicat să conteste afirmațiile lui Jones, susținute de audiență. Este adevărat, nu erau foarte convinși că el sau sora White au dreptate, și n-aveau nici o idee cum s-ar putea transforma ceea ce ei numeau “o lucrare de dezintegrare” în ceva așa de important cum este Ploaia Târzie. Dar, mă rog, cel puțin aveau bunul simț de a respecta credința delegaților exprimată vocal în acea sală că solia 1888 chiar urma să devină Marea Strigare.

Delegații din timpul nostru nu sunt convinși nici măcar că mai există asemenea produse exotice, ca Ploaia Târzie și Marea Strigare. Ei își folosesc timpul și energia încercând să modeleze biserica spre a se potrivi mai bine chipului religios al acestui veac, alergând după himera puterii prin număr și după o viață mai bună pe acest pământ.

O perioadă imediat după 1888, văzând efectele fenomenale ale predicării soliei la unele adunări de tabără, sora White a sperat că odată, în viitor, solia neprihăririi lui Hristos “va înghiți toate celelalte subiecte” de pe agenda bisericii rămășiței. Mai târziu, observând opoziția mascată care se dezvolta “în inima lucrării,” a trebuit să declare, cu resemnare, că “solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă” (RH 27 mai 1890).

Timp de o sută de ani, biserica a refuzat să înainteze în slava crescândă a soliei îngerului al treilea. Dacă profetia din 1890 se va împlini, urmează să vedem solia 1888 declarată oficial lumină falsă.